

Zpravodaj

SOKOLA PRAŽSKÉHO

vzdelavatele@sokolprazsky.cz

www.sokolprazsky.cz/o-nas/zpravodaj

Slet v Edenu

Ohlédnutí za zážitky z nácviků i hromadného secvičování skladeb

Na XVII. všesokolský slet jsme se všichni těšili. Nejen cvičenci, ale i diváci. Na stadion do Edenu jsme zamířili začátkem července už potřetí.

Než jsme však mohli skladbu v Edenu zacvičit, čekal nás několikaměsíční nácvik. Sletovou skladbu Jdi za štěstím, kterou jsem společně nacvičovala se sestrami ze Sokola Pražského, ale i z jiných jednot, jsme si vybraly pro krásné melodie písní, které nazpíval Karel Gott.

S nácvikem jsme začaly už před prázdninami v roce 2023 a absolvovaly jsme mnoho večerních nácviků v tělocvičně pod vedením Marty Schořové. Také jsme se zúčastnily několika společných nácviků. Naše skladba byla náročná tím, že v ní cvičí seniorky, senioři a věrná garda. Nácviky probíhaly odděleně. Muži i ženy ve svých hodinách a společné secvičení skladby je tedy náročnější.

V únoru jsme se poprvé sešli ve větším počtu při nácviku v míčové

hale v Sokole Pražském, venku na hřišti Sokola Lhotka jsme si zacvičili 27. dubna 2024. Počasí nám vyšlo pěkné, svítilo sluníčko a bylo teplo, a tak se nám cvičilo výborně. Zde jsme cvičili pod vedením Heleny Peerové, Jany a Milana Sobotových.

Jediné společné vystoupení naší skladby se seniory a věrnou gardou jsme měli před diváky 8. června na stadionu Sokola v Českých Budějovi-

VÝBĚR Z OBSAHU ČÍSLA

Slet v Edenu

Vzpomínky, dojmy, emoce, zážitky z představení

Pojmenování Sokola

Kdo navrhl název Sokol?

Jan Žižka a Sokol?

Pomník u Přibyslavi

Jeden basketbalový život

Vyznání Mileně

Posletové dění

Slet skončil, ať žije další slet!

Oslavy 28. října

Sokolský běh republiky

Trojboj v Karlíně

Děti s doprovodem se činily, medaile cinkaly

Dýně v Botanické

Vodnický trojský výlet

cích. Počasí nám přálo i zde, bylo pěkně a teplo. Zkouška byla naplánovaná na pátek večer na zdejší stadionu, tak jsme do Budějovic přijeli už v pátek odpoledne. Po zkoušce jsme měli volno a mohli jsme ho využít podle svého.

Noc kostelů probíhala i zde v pátek 8. června. Po zkoušce jsem zamířila do večerních Budějovic a při procházce ozářeným městem jsem prošla několik zdejších kostelů a klášter dominikánů.

Díky své páteční zkoušce jsme měli volné sobotní dopoledne a před odpoledním vystoupením jsme ho mohli strávit podle svých představ: procházkou po městě, výstupem na věž, nebo prohlídkou muzea, kde byla výstava zaměřená na historii i současnost Sokola.

Naše malá skupinka si ještě na náměstí zopakovala pár cviků s Martinou přímo ve středu náměstí. Odpoledne jsme už všichni mířili na stadion, kde už se scházeli i diváci. Zde jsme poprvé cvičili ve cvičebních úborech a všechny předvedené skladby měly velký úspěch.

Po vystoupení v Budějovicích nás už čekal 30. června sletový průvod

centrem Prahy, kterého se účastnili cvičenci nejen z celé naší republiky, ale i ze zahraničí.

Pak už nám zbýval maratón nácviků přímo na stadionu v Edenu. Naše skladba byla na programu na obou sletových dnech, ve čtvrtek večer a v pátek odpoledne, měli jsme nejen dvě vystoupení, ale i dvě generálky.

Všechna vystoupení byla krásná a až na večerní liják při slavnostním zahájení, který pokropil nejen nastou-

pené cvičence, ale i praporečníky a hlavně starostu České obce sokolské a milého hosta prezidenta republiky pana Petra Pavla.

Všichni přečkali tuto přepršku bez větších problémů, bylo teplo. Další nastupující skladby už déšť nepokropil.

Letošní XVII. všesokolský slet se skutečně vydařil a už se všichni těšíme na další slet!

Eva Barešová

Moje nová žlutofialová přítelkyně, která se mnou cvičila na sletu

Minulý rok touto dobou jsem ještě netušila, že do mého života vstoupí nové přátelství. Začalo to nenápadně zeptáním, zda bych necvičila ve sletové skladbě Leporelo. A s čím, že se cvičí? No přece se žlutofialovou jogínskou karimatkou.

Po poslechu hudby ke skladbě Leporelo jsem si nedovedla představit, že se dokážu s mojí novou kamarádkou sladit. Nota bene cvičit na velkém svátku všech sokolů tak, abych se naučila skladbu a zapadla do naší skupinky a do celé sestavy.

Krok za krokem každé úterý jsme ale začaly poctivě nacvičovat pod zdárným vedením nejprve Dany a pak Markéty, jež se vedení

nácviku plně ujala. Trpělivě vysvětlovaly, ukazovaly, předváděly, chodily na secvičné a pak nás učily změny. Hodiny nácviku utíkaly tak rychle, že se nám nechtělo domů, tak jsme si pak u malého občerstvení v sokolském bistru doprobíraly detaily.

Jak jsem postupně poznávala detaily skladby, zjistila jsem, že hudba dokonale zapadá do jednotlivých cviků. Moje nová žlutofialová kamarádka se se mnou sladila natolik, že jsme společně dokázaly nemožné a být vždy na správném místě ve správný čas! Věřte nebo ne, ne vždy to tak bylo a Markéta mě trpělivě přesouvala na správnou značku. Tímto jí osobně moc děkuji! Víte, ono totiž

být na jiné značce s rozbalenou karimatkou znamená být úplně mimo. Kamarádka mi to s barvami občas také neusnadňovala. Žlutá barva mezi fialovou totiž září jako sluníčko!

Moje kamarádka mi přinesla do života nová seznámení s partou bezva děvčat v naší sletové jednotce. Spojoval nás společný smích, starost, kam s dětmi, být na správné značce a hlavně naplnění pocitem štěstí po odcvičení v obou sletových programech. Zážitky byly natolik silné, že jsme je musely ještě sdílet i po skončení sletu 2024!

Nikola Hrbáčková

Seniorské vzpomínání

Ze vzpomínek do vzpomínek

V říjnu si připomínáme 106. výročí založení Československého státu a zároveň se loučíme se XVII. všesokolským sletem, jehož hodnocení právě probíhá ve všech českých sokolských župách.

Hodnotili a zavzpomínali jsme si také v župě Scheinerově, v Sokole Pražském. Sešli jsme se 24. října na příjemném přátelském posezení a pomocí internetu jsme si připomenuli všechna letošní sletová vystoupení a skladby, ve kterých jsme cvičili. Hodnocení všech přítomných cvičenců i funkcionářů dopadlo na výbornou.

Mezi stálé a věrné cvičenky patříím také já. Po Sametové revoluci, kdy byla obnovena činnost Sokola jsem opustila trenérskou funkci v moderní gymnastce a se svými cvičenkami přešla do Sokola. Od roku 1994 jsem cvičila na posledních všech

šesti (XII. - XVII.) sletech. Na XVI. všesokolském sletu jsem dokonce odcvičila výběrovou skladbu žen i cvičení ve Věrné gardě. Letos, na XVII. všesokolském sletu, vzhledem ke svému věku cvičím ve Věrné gardě. Zdraví mi dobře slouží a doufám, že si zacvičím i na sletu osmnáctém.

S nadšením jsem přijímala všechny sportovní a kulturní akce, které se v Praze konaly na počest všesokolského sletu.

Ve dnech jeho konání se hlavní město Praha stalo i mezinárodní sportovní metropolí. Sokolům patřila

pražská doprava, speciální tramvaje, divadla i celé centrum města.

Slet svou historickou tradicí tak spojil cvičence nejen všech národů, ale i všech generací.

Tereza Vymlátílová

Sletové divadlo

Divadlo Kašpárek se zapojilo do sletového dění

Prvního července jsme přispěli ke sletovému programu a společně se souborem divadla Dr. Miroslav Tyrš připravili inscenaci pohádky O čem král doma nevěděl.

Původně se akce měla uskutečnit v sále hostivařského Sokola, ale na poslední chvíli se podařilo odstranit překážky, které bránily využití daleko přístupnějšího divadla Kampa.

Týden před vystoupením se na nás obrátili kamarádi sokolové ze švýcarského Bernu s žádostí o pomoc se zajištěním lístků. Prý nikde nenašli rezervační portál, kde by si mohli objednat lístky na pohádku. Potěšilo je, že představení inscenuje právě náš soubor.

Představení proběhlo hladce, děti byly pozorné a živě reagovaly. Když Lukáš s Danou při představení divadla vyšli na pódium a vy-

zvali publikum ke cvičení, hrnuly se na forbínu, aby se mohly zapojit!

Škoda, že jsme nemohli sehrát aspoň dvě představení, o publikum by nebyla nouze.

Tomáš Kešner

Byly jsme na sletu!

Tělo nácvik nedovoluje, ale hlava si účast vynutí

Vzdělavatelky, které nenacvičovaly na XVII. všesokolský slet, jsme se domluvily a šly se podívat na odpolední vystoupení. Předcházející večerní pořad jsme sledovaly v televizi. Nepršelo jako večer a všechna vystoupení proběhla velice dobře!

Byly jsme nadšené, ale naše zdravotní stavy už nám nedovolují,

abychom se účastnily aktivně. Já mám vzpomínku na všesokolský slet v r. 1948, kdy mě jako devítiletou asi nejvíce zaujala kotva, kterou vytvořili na ploše jugoslávští námořníci.

Slet byl zahájen nedělním průvodem, který jsem pozorovala a nadšeně mávala na křižovatce ulic 28. října a Národní. Na této křižovatce

jsem při průvodu sletu v r. 2018 dostala od slovinské účastnice odznak se znakem města Metlika a ráda jej nosím na saku.

Pavla Říhová

O názvu Sokola

Vzpomínka na navrhovatele tohoto názvu Emanuela Tonnera

Emanuel Tonner (1829 – 1900) byl český pedagog, historik, literát a politik. Jeho hlavní profesí byla pedagogika, byl profesorem na obchodní akademii v Praze. Pro své politické vystupování byl nucen na čas tuto školu opustit a přejít na vyšší dívčí školu, aby se

potom mohl vrátit zpět na akademii, kde až do své smrti působil jako ředitel.

V šedesátých letech 19. století působil rovněž jako poslanec zemského sněmu, později byl poslancem Říšské rady, členem České rady. Jeho literární činnost byla zaměřena zejména na českou historii a slovanskou vzájemnost.

Jako český vlastenec se Tonner v letech 1861 - 1862 účastnil příprav a 16. února 1862 založení české tělocvičné jednoty Pražské. Od počátku byl aktivním členem, při volbách v den založení byl zvolen do výboru organizace a tuto funkci vykonával do 15. března 1863.

Bezprostředně po založení organizace postrádali členové spolku stručný název. Emanuel Tonner navrhl název Sokol, který tehdy znamenal obdiv ke statečnému boji černohorských bojovníků - sokolů proti turecké nadvládě. Název se ihned ujal, název „SOKOL. Praž-

ská tělocvičná jednotu“ byl již od května 1862 vytištěn i v záhlaví dokumentů. Oficiálně jako Sokol pražský, dnes Pražský, byl schválen později, až na valné hromadě 13. 11. 1864 z obav, že by rakouskými úřady nebyl dříve přijat.

Jitka Křepelková

Historie stará 150 let

Jan Žižka souvisí se Sokolem. Opravdu!

Již 150 let nedaleko Příbyslavi poutá pozornost mohyla - pomník na paměť Jana Žižky, u kterého jsme si nedávno připomněli uplynulých 600 let od úmrtí. Málokdo dnes už ví o souvislosti pomníku se Sokolem Pražským. Snad jen ti, kteří se u pomníku zastavili a přečetli si tamní nápis.

Otcem myšlenky vybudovat pomník v místě, kde Jan Žižka 11. října 1424 zemřel byl Julius Grégr, jeden ze zakladatelů Sokola Pražského a člen jeho prvního výboru od 16. února 1862. Sám osobně 19. srpna 1862 za 60 zlatých zakoupil pozemek v Žižkově Poli u Příbyslavi za účelem vybudování pomníku k počtě českého vojevůdce. Pozemek bezpro-

středně po zakoupení Sokolu Pražskému daroval. Velkou zásluhu o realizaci památníku měl zejména příbyslavský rodák, nakladatel Jan Otto, který byl v té době členem výboru Sokola Pražského a čestným předsedou výboru pro zřízení pomníku. Stavby mohly z finančních prostředků nejen Sokola Pražského, ale i mnoha dárců, se na jaře 1874 ujal havlíčkobrodský stavitel Josef Šupich podle

návrhu pražského architekta Antonína Wiehla.

Kromě dedikačního nápisu jsou na pomníku uvedena místa a data vítězných bojů pod Žižkovým vedením.

Na stavbu byly použity kameny darované sedmašedesáti nejen českými organizacemi, většinou však sokolskými jednotami a kaž-

dý z kamenů je opatřen údajem o jeho dárci. Vrcholem mohly je husitský kalich.

Ke slavnostnímu odhalení, které organizoval František Ladislav Rieger, došlo 20. září 1874 za účasti 20 000 lidí, hlavní projev měl Julius Grégr.

Pomník byl původně majetkem Sokola Pražského, v roce 1916

i s okolím byl darován příbyslavskému Sokolu. Roku 1958 byl prohlášen kulturní nemovitou památkou, v roce 2003 rekonstruován. Dnes je majetkem města Příbyslav.

Jitka Křepelková

Basketbal byl můj život!

Vyznání Mileně Jindrové

K basketbalu ji přivedl profesor František Gargela na gymnáziu v Praze v Londýnské ulici a po maturitě studovala na Fakultě tělesné výchovy. Poté pokračoval její život hraním basketbalu, který byl přebohatý na úspěchy. Jaké a kolik jich bylo, můžete vidět v Sokole Pražském v předsálí míčové haly, kde má Milena vyhrazeno své místo.

Po skončení aktivní kariéry započala kariéru druhou, a to trénování.

Já osobně si jí pamatuji z VŠ Praha, kde jsem měla možnost pod jejím vedením spolu s Mílou Kunstem být a jako největší úspěch dobyt titul Mistryně republiky v kategorii U18. Nezapomenu na letní soustředění, kdy Milena vše absolvovala s námi, vybíhala kopce lehce jako my. Nezapomenu na turnaj na Slovensku, kdy jsme neměli zajištěné snídaně a Milena ráno vstala, šla nakoupit a celému týmu přichystala snídani. Nezapomenu, na večer před finále MČR U18, když nás Milena vzala do vinárny a každé koupila skleničku vína. Nikdo z nás by si nedovolil udělat něco, aby se trenérka zlobila. Byl to prostě "bič a med".

Od roku 1995 začala budovat oddíl basketbalu v Sokole Pražském, kde začínal syn Martin. Milena začala hledat trenéry a samozřejmě i děti do oddílů a tak vznikal postupnými krůčky jeden z úspěšných klubů v ČR. Za téměř deset let od založení si vybojoval Sokol Pražský všechny nejvyšší soutěže od nejmladších U11 až po muže (1. liga). Milena dokázala založit nejen úspěšný klub, ale trenéři, kteří pod jejím vedením trénovali byli něco jako rodina. Respekt, uznání, vzájemná pomoc, to byla vizitka trenérů.

Málokdo ví, že v začátcích na chalupě u Mileny v jižních Čechách probíhala letní kondiční soustředění, kde Milena nejen trénovala, ale i připravovala druhé večere a starala se o hráče jako máma.

Postupně přibývala administrativa a také přicházeli noví, mladí trenéři a Milena trénování sice opustila, ale v hale byla každý den. Když bylo potřeba, vždy byla nápo-

mocna u stolku odkud si neodpustila "kaučování", prostě basketbal pro ní byl nejen vášní, prací, ale i zábavou.

Do posledních dní věděla o všem, co se na Sokole děje a tak snad odcházela s vědomím, že práci, kterou vykonala a Martin po ní přebíral, bude pokračovat a bude na stejných hodnotách, jaké sama nastavila.

Renata Severová

Milena Jindrová zemřela 20. září 2024 ve věku 80 let.

Cvičenci Sokola Pražského na XVII. všesokolském sletu 2024

Památeční foto

Obnovování sletových pout

Mládi má na co vzpomínat, navazovat, v čem pokračovat

Nazdarrrr!...Nazdar!...Názdáár!!!

Tak toto bylo radostně a hlučně slyšet druhou středu v září 2024.

Mládež z řad sletové skladby Fitness měla dostaveníčko v klubovně Sokola Pražského. Viděli se po dvou měsících odluky po roce pravidelných nácviků a intenzivního sletového týdne.

Sešli se všichni.

Po dvou a půl minutovém tichu, jen co se se rozkoukali, vyměnili si malé dárečky pro cvičence od cvičitelky a předali květinu pro cvičitelku od maminek, začal obvyklý ruch, halas a smích.

Jsem ráda, že jsem mohla být u toho a poslechnout si to nadšené klábosení.

(Chlapci a dívky se domlouvali, že příští slet už jdou cvičit spolu Chlapáky :). Máme se tedy na co 5 let těšit!)

Markéta Stluková

28. října, napříč republikou

"Tak jsme se rozhodly běžet Sokolský běh republiky"

Sokolský běh republiky se letos konal opět po celé zemi a připomněl důležitý den vzniku Československa. Běžci se na místech po celé České republice potýkali s různými typy tras.

S ozvěnou sokolských hodnot pod kterými se schovávají hesla jako odvahy a zdravý životní styl jsem se běhu rozhodla zúčastnit i já. Neboť nepatřím mezi běžecské nadšence, byla pro mě Pražská trať na Petřín hrůzostrašná varianta. Na závod bych v tu chvíli rezignovala. Naštěstí jsem

však měla po ruce svou sestru tchýni Martu, která byla prvotním strůjcem všeho a která mě povzbudila a navrhla schůdnější variantu, a to Hlásnou Třebáň, kde byl závod veden převážně rovným terénem s mírným převýšením. I přesto, pro mě 5 km dlouhá trať nebyla jednoduchá a její zdolání mě stálo značně větší úsilí, než jsem předpokládala. K překonání sama sebe mi ale pomohlo nádherné podzimní počasí.

Byla jsem nadšená, že jsem závod ustála, i když v dost bídném roz-

položení na konci, že se konal v přátelské atmosféře a okolí, kudy naše trať vedla, bylo velmi malebné. Podařilo se mi dokonce i doběhnout v čase, se kterým jsem po chvilce běhu již ani nepočítala.

V Praze se další naše sestra Jíťa (která na rozdíl ode mě pravidelně běhá a tuto aktivitu má snad i ráda!) zapojila do již zmíněného a pro mne hrůzostrašného Petřinského závodu. Také zde panovalo příjemné počasí, které dodalo akci slavnostní atmosféru.

Jíťa též úspěšně (a jistě i fyzicky snadněji) dorazila do cíle, a tak až každá jinde, tak vlastně všechny společně jsme se stovkami dalších sportovců oslavili nejen sportovní výkon, ale i výročí naší republiky.

Hana Blažková

Tyršův Děčín

V rodišti zakladatele se scházejí sokoli pravidelně

S setkání sokolů v rodišti Miroslava Tyrše v Děčíně se konalo před deseti lety, v roce 2014 a od té doby se zde sokolové scházejí pravidelně.

Tyršova Děčína jsem se zúčastnila později a díky covidu pouze na jeden den. Zájezd autobusem organizovala Lenka Brandová za župu Barákovu na nedělní pietní akt u sochy Miroslava Tyrše u břehu Labe. Od té doby se účastním této akce většinou na dva až tři dny.

V roce 2022, kdy Sokol oslavil 160. výročí založení své organizace, jsme v září oslavili 190 let od narození Miroslava Tyrše, jednoho ze zakladatelů Sokola. K tomuto významnému datu se konal na zámku v Děčíně sokolský ples. Vše se povedlo úspěšně realizovat hlavně díky obětavé práci sestry Dagmar Toncarové, podpory její rodiny a pomoci přátel.

Ples se odehrál v reprezentativních zámeckých prostorách v prvním patře a byl to krásný zážitek. Ve velkém sále hrála kapela k tanci a v menším sále byla diskotéka. O půlnoci byla připravena ohňová show na nádvoří zámku.

Letos jsme odjížděli z Prahy v sobotu a cestou do Děčína jsme navštívili Tiské skály, kde jsme si prošli malý okruh, ale ti schopnější zvládli projít i delší cestu. Po nezbytném focení jsme pokračovali do Děčína – Maxiček, kde jsme měli domluvený oběd a ubytování. Po krátkém odpo-

činku jsme odjeli k Děčínskému zámku, abychom se zúčastnili dalšího programu – sokolského plesu.

Letošní účast byla sice menší než v minulosti, ale zato bylo více místa pro tanečnický sál, i občerstvení bylo mnohem lepší a přímo u tanečního sálu. V jednom salóňku byla možnost vyfotit se na památku a tuto možnost využilo mnoho účastníků. Díky krásnému a teplému večernímu počasí byla otevřená okna a byl z nich úžasný pohled na ozářený Děčín. Tančilo a zpívalo se dlouho do noci.

Z plesu jsme zamířili do bývalé sokolovny v Maxičkách a zde jsme ještě chvíli společně poseděli a pak jsme ještě stihli krátký spánek do nedělního rána.

V neděli dopoledne jsme se zúčastnili pietního aktu u sochy Miroslava Tyrše. Na této akci kromě zástupců města Děčína nemohl chybět starosta České obce sokolské Martin Chlumský a sestra Dagmar Toncarová.

Po pietním aktu se průvod sokolů vydal na cestu, ale tentokrát jsme nedošli na nádvoří zámku ale do krásných zámeckých zahrad. Cesta k zámku Dlouhá míle, kterou průvod v minulých letech vystoupal až na nádvoří, je v současné době v rekonstrukci. Závěrečné focení se odehrálo u kašny v zámecké zahradě místo na nádvoří zámku.

Pak už jsme zamířili buď na kávu nebo procházkou parkem k autobusu.

Odpoledne jsme se ještě zastavili na vyhlídce

Belveder, odkud je krásný výhled na údolí Labe a protější pískovcové skály. Labe bylo po nedávných velkých deštích kalné a hladina ještě zvýšená.

Po návratu z vyhlídky do obce Labská Stráň jsme nastoupili do našeho autobusu a zamířili zpět do Děčína a odtud jsme se vydali na zpáteční cestu domů.

Eva Barešová

DĚKUJEME

Tučňák Humboldtův

Veselí sokolíci ve Veselí nad Lužnicí

Nejen cvičením zaobírá se malý sokolík

Oddíl rodiče a děti - odpolední se vydal opět o prázdninách do Veselí nad Lužnicí. Loni nás na stejném místě bylo 13 statečných, kteří zmokli až do morku kosti.

Letos se na vodácký minitábor přihlásili nejdříve "staří" tři sokolíci, a pak jedna rodinka se dvěma malými sokoly, další řekli, že by rádi jeli, ale...

Připravily jsme si tedy tábor pro 10-20 rodičů a dětí. Jaké bylo naše překvapení se sestrou Renatou, že se nás sjelo 30 rodičů a dětí a dvě cvičitelky!

V pátek 9.8.2024 jsme postavili na soutoku řeky Lužnice a Nežárky stany a s dětmi jsme došli pro dřevo na oheň. Další výpravu po okolí stanů jsme zacílili na sehnání vhodného prutu na rybaření. Donesli jsme si proutek, přidělali k němu barevný vlasec, k tomu háček (upravenou kancelářskou sponku), uzmoukali trošku rohlíku a šup, už 15 malých rybářů lovilo ryby.

Při táborovém ohni jsme si večer opekli buřtíčky, ochutnali limo a pivo.

V sobotu ráno dobrodružní rodiče vytáhli ze stanů plynové vařiče a posnídali jsme voňavou kávu, horký čaj, a dokonce vajíčka se slaninou.

Došli jsme na soutok, nalodili se do připravených kánoí a ve slunci začali splouvat těch pár kapek vody, které na nás v korytě řeky Lužnice v parném létu zbyly.

Zkusili jsme si pirátskou bitku, ale děti byly tak zaujaté rybařením, že z toho nic nebylo. Tiše a klidně si lovily.

Po pár kilometrech jsme dostali velký hlad, a jak se říká, kdo si počká, ten se dočká, tak se i stalo. Pojedli jsme během tří hodin a upádlovali ještě pár set metrů, odevzdali loď v Karvánkách a hurá na vláček, který nás měl dovézt zpět do Veselí nad Lužnicí do tábořiště.

Došli jsme na nádraží, čekáme na vlak. Maminka Sylva kouká na koleje, kouká do dáli a najednou vyhrkla: "ale my musíme jet obráceně!"

Měla pravdu. Tatínci sokolíci nás dovedli na jiné nádraží než nás informoval IDOS! Měli jsme štěstí, během 5 minut přijel vláček směrem Soběslav, tam jsme přešli perón a za dalších pět minut nastoupili do vláčku směr Veselí nad Lužnicí.

Celý upocení z tohoto cestování jsme si nafoukli gumový bazének i s klouzačkou, kterou nám přivezli bratři Jáchym s tatínkem. A šplouch, šplouch. Všech 15 dětí se krásně chladilo pod naším "odborným dozorem".

V neděli ráno jsme se přesunuli do Hamru. Tady pro nás neměli připravený dostatečný počet lodí. To nás ale nerozhodilo!

Rodiče si na dvou kánoích, které již byly připraveny, trénovali sjezd jezu a děti se neúnavně pokoušely na písčité pláži ulovit už konečně nějakou živou rybu!

Spluli jsme již coby vodáci profíci Nežárku až k tábořišti bez jediného karambolu, složili tábor, poseděli u společného vydatného pozdního oběda a s halasným, ale už unaveným Ahoorej! jsme se rozloučili, že se těšíme na viděnou zas v Sokole Pražském.

**za třicet sokolských vodáků
Markéta Stluková**

Míčový trojboj v Karlíně

Děti za podpory doprovodu úspěšně soutěžily

Tradičně 17. listopadu se Sokol Pražský účastní míčového trojboje v Sokole Karlín.

Nejprve se tělocvična zaplnila nejmladšími cvičenci z oddílu rodičů a dětí a byla jich plná tělocvična. Po nich nastoupilo nejmladší žactvo a nakonec předškolní děti.

Letos jsem doprovázela nejmladší žactvo. Chlapci Martin a Lojzík se umístili na druhém místě a získali stříbrnou medaili ve družstvech.

První disciplína mých svěřenců byl hod tenisákem, a pak se celé družstvo přemístilo ke koši. Mé-

mu vnukovi Lojzíkovi se podařil pěkný hod do koše, ze kterého jsem měla velkou radost. Pak se družstvo přesunulo k brankám a následovaly ještě kopy na branku.

Při čekání na výsledky si některé děti zacvičily na bradlech a společně se ještě zapojily do hry na čertovskou říkanku a vesele běhaly po celé tělocvičně. Tím si zkrátily čas čekání a ještě si připomněly, že se blíží svátek svatého Mikuláše a při hodinách v tělocvičně jistě přijde Mikuláš, čert a anděl a děti jim mohou předvést to, co se naučily.

Pak už přišla chvíle vyhlášení výsledků a naše malá skupina stanula na stupních na krásném druhém místě.

Snad se nám podaří zopakovat podobný úspěch příští rok a do závodů se zapojí i více dětí.

Eva Barešová

Výstava dýní v Botanické zahradě

Trojské obohacení vodrníků 26. 10. 2024

Rozhodli jsme se obohatit vodrnické vycházky návštěvou podzimní výstavy dýní v Botanické zahradě v Troji. Letos byla inspirována mexickým svátkem Dia de los Muertos, který ctí památku mrtvých

Návštěvu jsme uskutečnili i na doporučení kamarádů Bubníků, kteří ji již viděli – prý ať víme, do čeho jdem. Sešli jsme se v počtu 7 lidí – Kolářovi, Alenka Horecká, Jarka, Eliška a Franzovi. Na začátku jsme udělali

a oslavuje život. Provází ho oslavy s květinovými oltáři, pestré kostýmy a masky lebek (tzv. calaneras). Výstava byla připravena ve spolupráci se studenty zahradnické akademie v Mělníku.

skupinové foto a popřáli Ríšovi k narozeninám. První radostný okamžik nastal u pokladny – vzhledem k věku nás vstup stál jen korunu a to i Elišku, která je mladší, ale podařilo se jí u paní pokladní vzbudit dojem vetché stařenky.

Výstavou, která probíhala v expozicích Ornametální zahrady a Les nás provázely dýně jako ukazatele cesty k jednotlivým výtvorům z dýní a bylo co obdivovat – květinová lebka, veselá rakev, mrtvá nevěsta a nespočet dalších jako např. dýňový kříž, mexické tanečnice, ukázka různých druhů dýní, sochy zvířat, rozhledna, včelí úly se zahradou pro včely, kde průvodkyní byla včela Květa.

V místech, kde se otevřely výhledy na Prahu jsme hádali jaké stavby v mlžném oparu vidíme – některé jsme uhodli, některé ne ani s pomocí ostatních návštěvníků.

Výstava byla obohacena expozicí Svět sukulentů, Lesy Asie, Japonské

mlžné lesy i japonská meditační zahrada, kaple sv. Kláry.

Výstavu jsme zakončili tradičním občerstvením u stánku – opékané klobásy, bramboráky, halušky – za zcela netradiční ceny, připomínající michelinské restaurace. I přesto to byla krásná vycházka a všem se líbila.

Květa Franzová

Z kalendářů oddílů:

- 17. 12. - výbor SP
- 20. 12. - konec cvičení
- 2. 1. 2025 - začátek cvičení
- 28. 1. 2025 - výbor SP
- 25. 2. 2025 - výbor SP
- 8. 3. 2025 - karneval
- 8. 3. 2025 - šibřinky
- 18. 3. 2025 - výbor SP
- 26. 3. 2025 - valná hromada SP
- 17. - 18. 5. 2025 - Open House